

PARADOXUL

Bakersfield, California

Vă mulțumesc, fraților și surorilor. Consider că este un mare privilegiu să fiu în dimineața aceasta aici ca să vorbesc în fața acestor slujitori ai lui Hristos și a acestor colaboratori ai Evangheliei. Eu nu sunt un vorbitor strălucit, pentru că nu am această abilitate, dar îmi place să-i adun pe oameni împreună și să le mărturisesc despre nădejdea pentru care lupt și care nu-i o superstiție, ci este Evanghelia lui Isus Hristos.

Când am fost ultima dată la Phoenix, am povestit despre prima mea vizită în acest oraș. În vremea aceea eram un băiat tânăr și doream să fiu cow-boy, pentru că tatăl meu călărea mult și în plus, citisem multe reviste Western. Când îl priveam pe tatăl meu cum călărește, mă gândeam că și eu aș putea face acest lucru și ca urmare îmi doream să vin în vest și să devin un astfel de călăreț.

Aici sunt o mulțime de oameni care participă la rodeo și toată lumea poartă blugi și pălării mari, fiindcă încearcă să trăiască într-un fel și într-un timp care a trecut. Oare de ce fac aceasta? Pentru că este ceva care-i împinge s-o facă.

Cred că aceasta este problema și cu creștinismul de astăzi. Noi încercăm să trăim într-o epocă trecută și urmăm ceva ce a spus sau a făcut cineva din trecut. Dar așa ceva nu merge! Este ciudat că ei acceptă niște idei demodate, cum ar fi dansul în hambar sau alte obiceiuri ale cow-boy-lor, dar când vine vorba de Evanghelie refuză să facă aceasta.

Vedeți? Ei vor o Evanghelie nouă, împodobită cu educație, cultură și fantezii care să se potrivească acestui timp, dar refuză să se întoarcă la Evanghelia de modă veche a Domnului. Mai mult, când li se arată ceva de la Dumnezeu, sunt uimiți și

nu vor să accepte pentru că li se pare neobișnuit și în afara eticii lor.

Nimeni nu-i respectă și nu-i apreciază mai mult pe John Wesley, Sankey, Moody, Finney, Knox sau Calvin, decât o facem noi, lucrătorii Evangheliei, dar vedeți voi, noi nu mai suntem în epoca în care au trăit ei. Ei au avut o măsură mai mică din Cuvânt, dar astăzi am primit o măsură mai înaltă, iar dacă va mai fi un mâine și ar mai veni vreo epocă, Evanghelia pe care ar primi-o ei ar fi mai înaltă decât cea de astăzi, acest lucru întâmplându-se până când lucrarea lui Dumnezeu va fi completă și El va fi una cu noi.

Îmi amintesc dimineața în care m-am dus pe muntele superstițiilor. Voi știți cât este de vestit acest munte, iar eu așteptam cu nerăbdare să ajung acolo. Mi-am luat o lanternă, dar când am ajuns sus, mi-am dat seama că nu-mi era de nici un folos, pentru că tot ce vedeam erau doar niște umbre mari și ciudate. Faptul că acolo fusese ucis un bărbat care căuta aur, a născut o mulțime de superstiții. Eu încercam să văd cu acea lanternă ce este în jur, dar nu se vedea nimic, totul părând înfricoșător.

Și știți ce am făcut? M-am așezat jos și am așteptat să răsară soarele; iar când a răsărit soarele, care este stăpânul luminii, n-am mai avut nevoie de nici o lanternă, fiindcă totul se vedea clar și acele umbre înfricoșătoare au dispărut. Atunci am văzut că muntele superstițiilor nu este deloc înfricoșător și am fost gata să-l explorez cu ajutorul luminii, care este Cuvântul exprimat al lui Dumnezeu.

Dumnezeu a zis: „*Să fie lumină,*” iar când a apărut lumina, care era Cuvântul Lui exprimat, toate umbrele și temerile au dispărut.

Fraților, nu există nici o altă Lumină! Nu există nici o fabrică în care să se fabrice o lumină mai puternică decât cea a soarelui, indiferent cât de multe becuri punem împreună. El face să pălească orice altă lumină, pentru că este Cuvântul exprimat al lui Dumnezeu.

Și mă gândesc că la fel se întâmplă când Cuvântul manifestat al lui Dumnezeu răsare peste toate superstițiile noastre: pălesc! Acesta este motivul pentru care dorim să știm care este Adevărul pentru ceasul în care trăim.

Fraților, în dimineața aceasta suntem adunați aici din diferite denominațiuni, dar nu cred că aceasta contează.

Îmi amintesc că în tinerețe mânam vitele în Colorado și mergeam cu ele sus în Arapajo Forest. Acolo stăteam zile în șir și îl urmăream pe fermier cum număra vitele în timp ce treceau de gardul proprietății private din pădure. El nu dădea importanță fermei de care aparținea, ci verifica un singur lucru: marca de sânge din ureche, deoarece fiecare vită trebuia să fie înregistrată ca Hereford, altfel nu putea intra în pădure. Administratorul de acolo ținea evidența liniei genealogice a animalului, așa că vaca trebuia să fie de soi și la fel vițelul ei. Toate acele vite trebuiau înregistrate ca fiind „Hereford” și între ele era un taur din aceeași rasă.

De multe ori m-am gândit că la fel va fi și la judecată: atunci El nu va privi de ce culoare suntem, ci se va uita după eticheta de sânge, Isus Hristos.

Dacă aș încerca să vă fac pe toți „Adunarea lui Dumnezeu,” nu aș reuși, și nici dacă aș vrea să vă fac pentecostali sau Biserica unită. Dar există un loc în care ne putem întâlni toți cei credincioși: sub sângele lui Isus Hristos. Acesta este singurul loc în care omul se poate întâlni cu Dumnezeu: sub sângele lui Isus Hristos.

De curând am citit despre un cuplu tânăr care era gata să se despartă din pricina unor neînțelegeri, după ce trăiseră împreună timp de câțiva ani. Avocatul era prieten cu ei și le-a zis: „Părerea mea este să vă luați lucrurile și să vi le împărțiți împreună, înainte ca să vi se vândă.” Ei au făcut aceasta, dar când au ajuns în sufragerie, s-au certat cu privire la lucrurile de acolo, și la fel s-a întâmplat când au mers în dormitor și în bucătărie. La urmă și-au amintit de lucrurile din pod, așa că au mers împreună acolo, au deschis un cufăr vechi, cu haine și lucruri, și au continuat să se certe. La un moment dat, au luat amândoi în mână același lucru: o

pereche de papucei. Fuseseră ai copilașului care le încununase dragostea, dar murise. Amândoi erau cu mâinile pe ei, dar niciunul nu putea spune: „Aceștia sunt ai mei!” pentru că era vorba de ceva ce avuseseră împreună. S-au privit în ochi, dar niciunul nu putea revendica acei papucei, iar în clipa următoarea erau unul în brațele celuilalt și au anulat divorțul.

Noi, metodiștii, bapțiștii, adunarea sau biserica lui Hristos, etc., putem avea diferențe și alte lucruri care reprezintă tradițiile noastre, dar există un singur lucru pe care Îl avem în comun și acesta este Hristos, Cuvântul. Astfel, nu ne-am adunat aici ca să discutăm despre diferențele dintre noi, ci ca să vorbim despre ceea ce avem în comun: Isus Hristos.

Haideți să ne rugăm.

Tată ceresc, Tu ești Tatăl nostru și Îți mulțumim pentru că avem nădejdea Vieții veșnice prin învierea lui Isus Hristos. Noi vedem strălucirea Luminii de seară, vedem Pomul despre care ai spus că a fost mâncat de larvă, apoi ce a lăsat larva a mâncat omida și ce a lăsat omida a mâncat lăcusta și am înțeles că este vorba de aceeași insectă în patru stadii de dezvoltare. Astfel, diferențele dintre biserici sunt provocate de aceeași veche insectă romană care a început la Niceea și s-a dezvoltat, așa că ce a lăsat într-un stadiu, a mâncat în celălalt. Nu este de mirare că astăzi suntem în acest mare haos și ne îndreptăm spre marele Consiliu Ecumenic al Bisericilor. Se pare că nu a mai rămas nimic și nu mai este nici o nădejde, dar ne amintim Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu care spune că atunci când va răsări Soarele, va da pe față toate superstițiile și astfel „*vă voi răsplăti... anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, Ielec, Hasil și Gazam, oștirea Mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră.*” (Ioel 2.25). Atunci totul va fi restituit și acel Pom va trăi din nou.

Tată, Te rugăm să reverși harul și puterea învierii lui Hristos peste noi și să ne trezești la o credință vie în Cuvântul acestui timp, pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Fraților, sunt puțin răgușit și nu sunt un vorbitor bun, dar este un timp în care putem fi împreună și veți vedea de ce am venit aici. Dacă mă vedeți vorbind altceva în afară de acest Cuvânt și de ceea ce a fost făgăduit pentru astăzi, se cuvine să veniți și să-mi spuneți. Dar așa cum am spus deja, există un singur lucru în care putem fi de acord cu toții, iar acesta este Hristos. Pe El Îl avem în comun, fiindcă a murit pentru noi toți și astfel suntem sub sângele Lui.

Am venit aici ca să încerc să ajut această comunitate să devină un loc mai bun, ca să ne cunoaștem mai bine unii pe alții, să avem părtășie unii cu alții și să vorbim despre El.

Dacă privim în urmă, vedem că întotdeauna când Domnul a făcut ceva supranatural, imediat s-au ridicat superstiții și imitații. Așa trebuie să fie. La fel se va întâmpla și cu aceste lucruri: vor spune că nu este adevărul, dar noi știm că întotdeauna a fost așa.

Despre Isus s-a spus că a fost un Copil nelegitim, dar nu era adevărat, pentru că El a fost exact ceea ce a spus Biblia că va fi: manifestarea în trup a Cuvântului lui Dumnezeu.

Și despre ucenici s-a spus că s-au dus, i-au plătit pe soldați și au furat trupul lui Isus. Și astăzi sunt mulți care mai cred aceasta, dar noi știm și credem că El a înviat din morți, pentru că Îl vedem prezența în mijlocul nostru. Mai mult, dacă sunteți atenți, veți vedea că El a împlinit fiecare Cuvânt pe care L-a vorbit și L-a făgăduit de-a lungul epocilor. Nimeni nu poate face așa ceva decât singur Dumnezeu, iar noi suntem slujitorii Lui.

Pentru dimineața aceasta m-am gândit să citesc un text scurt din Scriptură, din care le voi vorbi puțin fraților și surorilor de aici.

Curentul acesta nu-mi face bine deloc. Este în ordine, frate Roy... Lasă-l în pace

pentru că voi sta doar câteva minute. Am devenit atât de sensibil la curent din pricina unei cunoștințe cu care mergeam la vânătoare și era frizer. Într-o zi, în timp ce mă tundeam, mi-a zis: „Billy, ai o mulțime de mătreță. Și haina ți-e plină, dar am să te dau cu un șampon contra mătreței.” „Bine,” am spus eu. Dar în timp ce vorbeam despre vânătoria de ratoni, din greșeală mi-a pus pe cap acid carbonic în loc de șampon, iar de atunci am rămas foarte sensibil. Timp de câteva săptămâni, am purtat chiar și la amvon o căciulă și sunt sensibil și astăzi, pentru că scalpul îmi este încă moale.

Soția mi-a cumpărat o meșă, din cauză că nu puteam merge cu căciulă la amvon; aceasta ar fi lipsă de respect față de Hristos. În plus, dacă oamenii te văd cu o șapcă pe cap, spun imediat că vrei să fii episcop. Astfel, ea mi-a cumpărat o meșă, dar nu am purtat-o. Aș fi vrut să am curaj s-o port, dar nu am putut din cauză că s-ar putea interpreta altfel.

Acum aș vrea să citim din Scriptură, pentru că cuvântul meu poate cădea, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu va cădea niciodată.

La început a fost Cuvântul și Cuvântul era Dumnezeu. Înțelegeți? Cuvântul este un gând exprimat. Astfel, El a avut în gândul Său tot planul Său și a cunoscut sfârșitul de la început. Apoi a exprimat acele gânduri prin cuvinte și ele s-au materializat. Este exact ca în cazul soarelui, care este Cuvântul lui Dumnezeu manifestat. El a spus: „Să fie lumină!” și a fost lumină. Vedeți? Tot timpul este vorba de o despărțire. Astfel, a fost un timp când Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric și uscatul de ape. El l-a despărțit pe Pavel de Barnaba și pe Moise de Egipt. El aduce întotdeauna o despărțire și sunt oameni care trebuie să facă această lucrare fie că le place, fie că nu le place.

A venit o vreme când apostolii au trebuit să se despartă de poporul lor. Astfel, Pavel s-a dus la neamuri, departe de evrei, moștenirea lui Dumnezeu. Vedeți? A venit un timp când a trebuit să facă aceasta. Ei s-au ridicat împotriva lui, dar Pavel a spus acele cuvinte memorabile: „...n-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești.” (Fapte 26.19).

Și eu pot spune aceleași cuvinte cu privire la vedenia referitoare la făgăduința de astăzi, fiindcă Dumnezeu ne-a făgăduit că în timpul acesta va turna Duhul Sfânt peste noi. Eu am cutreierat țara în lung și-n lat și, așa cum ați putut vedea cu toții, s-au întâmplat o mulțime de lucruri supranaturale. Cuvintele spuse nu au dat greș niciodată, ci totul a fost desăvârșit pentru că vin de la Dumnezeu. Sunt zeci de mii, dar nu a greșit nici măcar una.

Ei spun că aceste lucrări vin de la diavolul, dar Isus a spus clar: *„Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi așa pe cei din casa Lui?”* și El a mai adăugat: *„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”* (Matei 10.25; Ioan 5.39). Vedeți? Ele nu mărturisesc despre mine, pentru că eu sunt om, ci mărturisesc despre Mesajul care a fost dat. O slujbă de la Dumnezeu este însoțită întotdeauna de supranatural, pe când imitația este însoțită de lucruri firești.

Despre Martin Luther s-a spus că „nu a fost o minune faptul că a protestat împotriva Bisericii catolice și a scăpat, ci a fost o minune că a putut rezista fanatismului care a urmat reformei.”

Aceasta trebuie să facem. Se vor întâmpla o mulțime de lucruri, fraților; ei vor arunca împotriva voastră cu imitații și superstiții, însă nu uitați că atunci când răsare adevărata Lumină, dispar toate superstițiile și imitațiile; sunt date pe față și făcute de rușine. Noi știm cu toții că atunci când are loc Supranaturalul, se ridică o mulțime amestecată care îl urmează. Moise a fost însoțit de Supranatural, dar când au ajuns în pustie, Core i-a zis: „Ce! Vrei să spui că ești singurul care poți face aceasta? Mai sunt și alți bărbați sfinți în afară de tine!” Și știți ce s-a întâmplat, așa-i? Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Depărtează-te de ei!”

Vedeți, aceste lucruri au existat întotdeauna. Astfel, când s-a arătat Supranaturalul, s-au ridicat și imitatorii. Așa trebuie să fie.

Dar cum spunea senatorul Upshaw, nu poți fi ceea ce nu ești. Înțelegeți? Tu poți fi

doar ceea ce ești.

Dacă am fi o mare orchestră simfonică și am urmări ritmul impus de Compozitor, am putea vedea aceasta. Vedeți? Noi am ajuns până în timpul acesta și Îl așteptăm pe Dumnezeu.

Cu mulți ani în urmă, Dumnezeu i-a restituit bisericii darurile duhovnicești: vorbirea în limbi și toate celelalte daruri. Vă amintiți că părinții voștri au trăit o înnoire și au mers mai departe deși a fost greu să se desprindă dintre prezbiterieni, luterani, bapțiști. Era o vreme de înflorire pentru nazarineni și pentru sfinții pelerini, dar au respins mesajul vostru. Și ce s-a întâmplat cu ei? Vedeți unde au ajuns? Să nu uitați însă că și noi am putea face aceeași greșală. Da, da. Întotdeauna când se organizează o biserică sau când este organizat un mesaj, acea biserică iese de pe linia corectă și nu se mai ridică niciodată.

Biserica catolică este prima organizație iar Biblia o numește curvă. Ea este „mama tuturor curvelor”, adică a celorlalte organizații și vor fi din nou împreună în Consiliul Ecumenic.

Eu sunt pus deoparte de organizații tocmai din cauza aceasta, dar frații aceia nu știu ce fac, fiindcă nu pe mine mă pun deoparte, ci Cuvântul Lui. Biblia spune clar că în epoca aceasta, în Laodicea, Hristos este afară și bate la ușă încercând să intre. Niciodată n-a mai fost o altă epocă în care Hristos să fie ținut afară. Și pentru că nu vor mai fi alte epoci, aceasta este ultima, epoca bisericii penticostale. Asta-i tot, și noi știm aceasta.

Și încă ceva! Nu există nici o creatură care să fie superioară omului, fiindcă omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Nu există nimic mai superior, pentru că Cuvântul nu a permis aceasta și Cuvântul este Dumnezeu.

Tot așa, Cuvântul nu permite să mai fie o altă epocă după Laodicea. Astfel, Isus

este scos afară din biserică și stă la ușă încercând să intre înapoi.

La fel s-a întâmplat și când a fost pe pământ la prima Sa venire. El era Cuvântul, dar fariseii spuneau: „Noi avem Cuvântul,” și nu vedeau că adevăratul Cuvânt stătea în mijlocul lor și Îl respingeau. Acesta este motivul pentru care le-a spus: *„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”*

Astăzi când privim înapoi, ne mirăm cum de au fost atât de orbi. Păi, așa au trebuit să fie, fraților! Este trist, dar așa a trebuit să fie, pentru că Dumnezeu știe ce face.

Dar astăzi cum este? Ei resping Cuvântul manifestat, făgăduința manifestată pentru acest timp. De ce fac aceasta? Pentru că trăiesc în strălucirea luminii altui timp.

Cel mai mare jaf care a avut loc vreodată, a fost în Anglia, și a fost făcut cu ajutorul unei lumini false. Un jaf de șapte milioane de dolari, iar Scotland Yard nu i-a prins nici până astăzi. Vedeți?

Dați-mi voie să vă spun ceva, fraților, iar Dumnezeu știe că o fac din inimă: cel mai mare jaf suferit de biserică a avut loc tot cu ajutorul unei lumini false, prin faptul că biserica trăiește în strălucirea luminii altui timp: a lui Luther, Wesley sau a pentecostalilor. Înțelegeți? Lucrul acela nu mai este valabil astăzi, pentru că noi avem Cuvântul făgăduit pentru acest timp. Poate ziceți: „Interpretezi greșit!” Dumnezeu este propriul Interpret al Cuvântului Său și Îl interpretează când Îl împlinește.

Dacă li s-ar fi spus părinților pentecostali, acum cincizeci de ani, că au interpretat greșit Cuvântul și că nu există vorbire în limbi? Unii mai susțin și astăzi aceasta, dar Dumnezeu este propriul Interpret al Cuvântului Său.

Petru a spus în ziua de Rusalii: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” (Fapte 2.38-39). Cum pot anula ei aceasta? Vedeți? Cuvântul se interpretează singur, nu are nevoie de tălmăcirea nimănu.

În epoca aceasta în care trăim noi, iese la suprafață Pomul Miresei. Știți ce s-a întâmplat de fiecare dată când acest Pom a dat o mlădiță? S-au organizat și n-au mai putut înainta, așa că au fost tăiate, conform cuvintelor spuse de Domnul în Ioan 15.2: *„Pe orice mlădiță care este în Mine, și n-aduce rod, El o taie...”* Dar acum, din inima acestui Pom, iese, chiar la vârf, o mlădiță care va rodi. Ultima epocă a Biserici este aici; este la maturitate.

Isus a fost Pomul vieții din grădina Eden. Credeți aceasta? (Amin). El era Pomul vieții. În grădină mai era un pom. Eu știu că noi avem anumite diferențe de păreri cu privire la acest lucru, de aceea nici nu voi intra mai adânc, dar îl voi numi „pomul neascultării.” Când oamenii s-au atins de pomul acela, au căzut în moarte și au fost despărțiți de Pomul vieții, fiindcă dacă ar fi mâncat din El ar fi trăit veșnic. Așa este. Voi, predicatorii, știți aceasta, chiar dacă aveți păreri diferite cu privire la ce era acel pom. În ce privește însă Pomul vieții, știm cu toții că El este Hristos. Spun aceasta, pentru că Biblia spune că Stânca din pustie din care a băut poporul apă din belșug era Hristos. (1Corinteni 10.4).

Ei ziceau: *„Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: „Le-a dat să mănânce pâine din cer.”* Dar El le-a răspuns: *„Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit.*

Eu sunt Pâinea vieții.

Eu sunt Pâinea vie care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac." (Ioan 6.31,49,48,51). Aceasta este Pâinea vieții.

Ca să fie batjocura mai mare, romanii L-au atârnat pe un lemn, fiindcă este scris: „*Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.*" (Galateni 3.13). Vedeți? El era disprețuit și respins. A venit din înaltul cerurilor și S-a făcut cel mai de jos dintre oameni. Când era pe pământ, S-a dus în cetatea cea mai de jos și cel mai mic om din cetate a trebuit să privească în jos ca să-L vadă. A primit cele mai josnice nume, a fost tratat cum nu se poate mai rău și a fost ucis în modul cel mai crunt. Așa L-a privit și s-a purtat lumea cu El. Dar Dumnezeu L-a înălțat atât de sus, încât trebuie să privească în jos ca să vadă cerul, I s-a dat Numele care este mai presus de orice nume și toate lucrurile din cer și de pe pământ sunt numite după El. Aceasta a gândit Dumnezeu despre El, iar dacă noi suntem copiii lui Dumnezeu aleși înainte de întemeierea lumii, atributele gândurilor Sale, vom gândi la fel.

Să nu uitați, fraților, că El este Cuvântul și că Mesajul este însoțit întotdeauna de Supranatural.

Când era un tânăr Rabin și îi vindeca pe cei bolnavi, toți îl doreau în bisericile lor; însă aceasta era din pricina Supranaturalului care-L însoțea și care a captat atenția oamenilor, dar într-o zi s-a așezat și a început să vorbească. Aceasta era slujba care urma după Supranatural, însă atunci nu L-a mai vrut nimeni. Este atât de trist, dar acest lucru se repetă și acum. Voi înțelegeți ce vreau să spun.

Acum vom citi câteva texte din Biblia binecuvântată și anume, din **Iosua 10.12-13:**

„Atunci Iosua a vorbit Domnului, în ziua când a dat Domnul pe amoriți în mâinile copiilor lui Israel, și a zis în fața lui Israel: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului!”

Și soarele s-a oprit, și luna și-a întrerupt mersul, până ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă.”

Voi vorbi puțin din acest text și cred că ați înțeles deja ce vreau să spun. Eu sunt aici ca să pun umărul la susținerea lucrării lui Isus Hristos. Nu susțin o organizație sau vreun om, ci susțin lucrarea lui Isus Hristos, care este Cuvântul manifestat al lui Dumnezeu, Dumnezeu arătat în trup. Eu nu vin cu interpretarea unui om, fiindcă Dumnezeu este propriul Interpret al Cuvântului Său. Da, El a dovedit că este. Dacă fariseii ar fi citit Scripturile unde sunt scrise aceste lucruri, ar fi văzut Cuvântul manifestat în Isus Hristos. El era Cuvântul și încă este. Aș vrea să iau ca subiect „**Paradoxul.**”

Dicționarul Webster spune că „Paradoxul” este ceva incredibil, dar adevărat; este ceva ce nu poate fi explicat, ceva în afara cunoașterii omenești și totuși adevărat. Paradox! Dacă citim Cuvântul din Evrei 11.3, acela este un Paradox: „*Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.*”

Odată când am ieșit de la o adunare din New York și mergeam pe stradă cu Billy, m-am uitat la oamenii care treceau pe lângă noi. Erau cu miile: bărbați cu părul lung ca al femeilor, cu cercei și pantaloni mulați pe picior, tineri negri cu femei albe... știți ce vreau să spun. La un moment dat, am văzut o femeie în vârstă care a căzut pe stradă, dar nu a sărit nimeni s-o ajute. M-am dus la ea, am ajutat-o să se ridice și i-am adunat portocalele care se împrăștiaseră pe stradă, dar femeia m-a privit ciudat și și-a văzut de drum.

Mai târziu am vorbit cu un șofer de taxi despre cele întâmplare, iar el mi-a zis: „Domnule, când vine cineva în New York și se comportă normal, știm că este străin. Și oamenii de aici sunt buni, dar au ajuns în această stare de indiferență, iar dacă vine cineva aici, nu trece mult și ajunge în aceeași stare. Poți muri pe stradă de infarct și nimeni nu se va atinge de tine, fiindcă vor zice că ești beat. Te vor lăsa

să mori acolo. Ei nu vor să fie așa, dar s-au trezit în această stare.”

La fel este și pe plan duhovnicesc. Suntem prinși de un anumit crez sau de altceva de felul acesta și rămânem acolo. Vedeți? Devenim ca restul, ne legănăm cu organizația sau comunitatea noastră și ni se pare cât se poate de normal.

Dacă cineva își vopsește scările cu roșu, vecinul se va grăbi să le vopsească la fel, iar dacă o soră își va cumpăra o anumită rochie sau pălărie, toate vecinele vor face la fel. Vedeți? Este un timp al imitației, al potrivirii.

Pe noi nu ne interesează că pantalonii nu ni se potrivesc cu sacoul, ci dorim ca experiența noastră să se potrivească cu Cuvântul, cu Dumnezeu.

În timp ce mergeam cu fiul meu pe stradă, el m-a întrebat: „Tati, cum știe Dumnezeu cine sunt toți?”

„Fiule, uită-te la cer. Vezi cele două stele care sunt foarte aproape una de cealaltă? Ei bine, știința spune că în realitate sunt la o depărtare de milioane de ani lumină și totuși sunt mai apropiate una de cealaltă decât suntem noi de ele.”

„Dar cum face Dumnezeu aceasta?” „El este infinit.”

Marele om de știință, Einstein, spunea că dacă un om ar părăsi pământul cu viteza luminii, care este de o sută optzeci și șase

de mii de mile pe secundă (299.337.984 m/s), ar ajunge acolo în o sută cincizeci de ani lumină; apoi i-ar trebui tot atâția ani lumină să vină înapoi. Aceasta ar fi echivalent cu o distanță care ar înconjura Pământul de nouă ori fără oprire, ceea ce calculat la timpul nostru ar însemna cincizeci de ani.

Cât de departe credeți că ar ajunge în patruzeci de ani, o furnică, dacă ar porni de la Tucson și ar veni aici în Bakersfield? Poate ar face o jumătate de milă. Vedeți ce mult înseamnă pentru ea o distanță pe care noi o parcurgem în douăsprezece ore cu mașina și în câteva minute cu avionul? Dar pentru Dumnezeu ce ar însemna? Nimic.

Isus a fost răstignit ieri după-amiază și Pavel a murit tot ieri. De ce? Pentru că la Dumnezeu o mie de ani sunt ca o zi, poate nici chiar atât, dacă este să măsurăm timpul.

Marele om de știință Einstein, spunea că este o singură cale de a explica originea acestui pământ și ea se găsește în Evrei 11.3: *„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.”* El a vorbit și toate au venit la existență.

V-ați întrebat cum stau stelele pe cer și nu ies din orbita lor? Știu că ați văzut stele căzătoare, însă nu ați văzut steaua căzând, ci doar lumina ei. Stelele nu se mișcă, pentru că dacă ar face-o, ne-am mișca și noi. În cer, totul este în armonie perfectă.

Cum ar fi dacă omenirea ar fi la fel și ar putea ține biserica laolaltă? Atunci toți am putea fi în armonie cu Cuvântul. Tot ce trebuie să facem este să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie propriul Său Interpret și așa vom fi, fiindcă El este Interpretul acestui Cuvânt.

Fără îndoială, acesta este unul din cele mai mari Paradoxuri, dar de atunci înapoi, au fost o mulțime de alte paradoxuri, de lucruri incredibile și totuși adevărate.

Să nu uitați că în zilele lui Noe nu căzuse încă nici un strop de ploaie pe pământ. Nu exista ploaia, iar Pământul stătea drept, fiindcă păcatul și necredința l-au aruncat de pe orbită și l-au făcut să se încline, ceea ce a dus la evaporarea apei mărilor și a dat naștere la ploi. Deci, nu plouase niciodată pe pământ și iată că vine unul și spune că va ploua. Era ceva ciudat, însă era Cuvântul Domnului.

Poate ziceți: „De unde știi că aveau știință atunci?” Păi, în zilele acelea au ridicat piramidele, ceea ce noi nu putem face astăzi, pentru că nu avem nici materialul necesar și nici mașinăriile potrivite ca să ridice acele pietre. Încă este un mister cum le-au construit.

Isus a spus: *„Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului.”* (Luca 17.26), iar aici pot adăuga și ceea ce a spus Petru în epistola sa: *„...în zilele lui Noe, când se făcea corabia în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt.”* (1Petru 3.20). Opt suflete! Atunci cum este cu Consiliul Ecumenic care are zeci de milioane? Vedeți. Nu aceasta te salvează, ci Cuvântul; Dumnezeu vă salvează. Priviți câți au fost salvați în zilele lui Lot. Priviți câți au intrat în țara făgăduită: doi, adică Iosua și Caleb.

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului.”

O mare epocă științifică. Fără îndoială că puteau cerceta cerurile și să spună: „Sus nu este nici un strop de apă. De unde ar putea veni?” Dar Dumnezeu a spus: „Va

ploua!” și asta a fost tot. Noe a crezut aceste cuvinte și astfel și-a salvat familia.

Fraților, să nu uitați că Dumnezeu îi încearcă pe cei care cred Cuvântul Lui. Astfel, acolo unde este Dumnezeu există întotdeauna un paradox, fiindcă El face lucruri care sunt incredibile pentru gândirea omenească, iar cei care propovăduiesc acest paradox sunt trecuți prin încercări.

El nu-și schimbă niciodată felul de lucrare, ci este consecvent și procedează întotdeauna la fel ca prima dată, ați știut aceasta? Desigur.

În zilele potopului, El nu a lucrat cu toți oamenii de pe pământ, ci doar cu Noe. El nu a trimis patru bărbați sau o organizație, să-i izbăvească pe copiii lui Israel din robie, ci doar pe Moise. El n-a avut niciodată doi bărbați, pe pământ, în același timp. Fiecare dintre noi suntem diferiți unul față de celălalt, în felul cum suntem alcătuiți, iar Dumnezeu ia o persoană pe care o poate avea sub control. Acesta este felul Său de lucrare și așa va proceda întotdeauna.

În zilele lui Ilie, deși era și Elisei pe pământ, nu au putut lucra amândoi în același timp, ci a fost nevoie ca unul să plece, pentru ca celălalt să primească mantaua.

Când a venit Ioan Botezătorul, el a fost manifestarea Cuvântului pentru acel timp. Noi știm cu toții aceasta, pentru că Isaia a scris despre el: *„Un glas strigă: „Pregătiți în pustiu calea Domnului...”* (Isaia 40.3).

Iar Maleahi, ultimul proroc al Vechiului Testament, a zis: *„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea.”* (Maleahi 3.1). Vedeți? Ioan era Ilie din Maleahi 3, nu cel din Maleahi 4. De ce spun aceasta? Pentru că după venirea lui Ilie, despre care scrie în Maleahi 4, pământul va arde ca un cuptor, iar cei neprihăniți vor călca pe cenușa celor răi, or lucrul acesta nu s-a întâmplat după venirea lui Ioan Botezătorul.

Deși Ioan a văzut semnul deasupra lui Isus și a spus că „...Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.” (Ioan 1.33), totuși, când era în închisoare i-a trimis pe ucenicii săi să-L întrebe dacă El este Acela sau să aștepte pe altul. Aceasta era o lipsă de respect față de El și o punere la îndoială a Cuvântului Său.

Dar Isus a știut cine era Ioan și a arătat respect față de el, spunând: „Ce ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie clătinată de vânt?

Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi și cei ce trăiesc în desfătări sunt în casele împăraților.

Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc.” (Luca 7.24-26). El era solul trimis înaintea Domnului; era piatra de hotar dintre Lege și har; era lumina care a luminat pentru o vreme, iar când a venit Isus, a spus: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.” (Ioan 3.30). De ce? Pentru că nu puteau lucra amândoi în același timp. Ioan trebuia să plece, pentru ca Isus să poată continua. Întotdeauna este așa.

Dumnezeu a făcut aceasta în zilele lui Noe și era ceva supranatural. Era un paradox că arca aceea putea să plutească printre acele valuri uriașe, care erau probabil cât munții. Când pământul a fost mișcat de pe orbita sa, s-au ridicat acele valuri uriașe și, desigur, este un paradox că acea arcă din lemn a supraviețuit valurilor care au lovit-o timp de patruzeci de zile.

Era un paradox faptul că Dumnezeu a făcut să cadă apă din cer, când se dovedise că acolo nu exista nici măcar un stop de apă. Dar El putea schimba lucrurile ca să își împlinească Cuvântul. Și vă spun ceva: El este și astăzi același IeHoVaH-Jire, adică: Domnul care poartă de grijă. Acesta este unul din Numele Sale compuse de răscumpărare.

A fost un paradox când tinerii evrei au fost aruncați în cuptorul încins. Cum a fost posibil ca ei să rămână vii în acel cuptor încins, când toți cei care i-au aruncat acolo, au murit? Și totuși, ei au stat acolo și au așteptat să fie eliberați. Aceasta este tot ce au făcut, și au fost eliberați din robia aceea. Acesta era un paradox.

Uneori, și noi ajungem într-o confruntare în care trebuie să luăm o decizie și să stăm pe ea, așa cum au făcut cei trei, știind că toate lucrurile lucrează spre binele nostru. Și ce s-a întâmplat cu ei? Focul nu i-a rănit deloc, ci i-a eliberat. Acesta este un paradox.

Este ca în cazul unui om care se îneacă. Mai întâi trebuie să scoți omul din râu, pentru că nu poți scoate râul din el. Da. Aceasta trebuie să facă omul uneori: să ia poziție și să scoată acel lucru afară. Tu trebuie să ieși afară din acel lucru și apoi să-l scoți din tine.

Aceasta au trebuit să facă și cei trei tineri evrei: să iasă din foc, așa că Dumnezeu a creat un paradox ca să facă posibil acel lucru.

Priviți-l și pe David, un băiat înarmat doar cu o praștie. El nu avea nici suliță, nici sabie și păștea oile tatălui său, fiindcă era păstor.

Fraților, așa trebuie să stăm și noi în dimineața aceasta. Noi suntem păstori și nu avem nevoie nici de o educație de colegiu, nici de o educație teologică, ci ne trebuie Cuvântul Tatălui. Poate pare prea simplu, dar când un urs sau un hoț vine să ia una din oile Tatălui ca s-o ducă la acele ismuri, noi avem ceva micuț cu care să luptăm. Este batjocorit, dar oh, este atât de puternic când Dumnezeu este în spatele Lui. Mergeți după ele și aduceți-le înapoi!

Cum doboră David un leu cu acea praștie? Poate i-ați văzut și i-ați auzit la circ, dar eu am fost la vânătoare de lei. Ar trebui să le auziți răgetul în sălbăticie! Se rostogolesc pietrele de pe înălțimi când își deschid gura.

Și iată că David, un băiat firav, a putut răpune un animal atât de feroce cu o praștie. Acesta este un paradox.

Tot un paradox a fost și când același băiat l-a doborât pe uriașul Goliat, ale cărui degete aveau lungimea de 14 inci, pentru că a sfidat oștirea Domnului.

Când vedeți că se ridică oameni care spun că aceste lucruri sunt imposibile și nu se pot întâmpla, să nu vă certați cu ei. Este greșit să vă certați. Luați Sabia, nu vă certați! Uitați-vă la făgăduința dată de Dumnezeu și vedeți ce trebuie să se întâmple, apoi ridicați-o sus și veți vedea cum toți acești Goliați vor cădea sub ea.

Este un paradox! De altfel, tot ce face Dumnezeu astăzi este un paradox. Așa este, fraților, și se folosește de aceeași praștie.

Moise a fost educat în toată înțelepciunea Egiptului, așa că a învățat știința egipteană și alte lucruri. Cu siguranță, a fost un paradox felul în care l-a „echipat” Dumnezeu, când l-a trimis să-l elibereze poporul. I-au trebuit patruzeci de ani să dobândească toată acea cunoștință și tot patruzeci de ani, ca să scape de ea. Înțelegeți? Scoate mai întâi omul din apă și după aceea vei putea scoate și apa din el. Și lui Dumnezeu l-au trebuit patruzeci de ani ca să scoată din el tot ce învățase.

Moise a trebuit să constate că ceea ce avea nu îl putea ajuta să-l elibereze pe Israel. Dumnezeu îl hotărâse pentru aceasta, dar a avut nevoie de patruzeci de ani ca să scoată totul din el.

Când un om urmează poruncile lui Dumnezeu, face lucruri care pentru cei din jur par o nebunie.

Așa a fost considerat și Isus: un nebun, dar El făcea întocmai ce-l poruncea Tatăl. Vedeți? El era Cuvântul făcut trup, dar ei l-au numit nebun.

Priviți-l și pe Moise mergând alături de măgarul pe care era Sefora și fiul său Gherșom, care avea opt ani. Era un bătrân cu şuvițele albe atârându-i pe umeri, cu capul pleșuv și cu un toiag strâmb în mână. Unde mergea? Să biruiască Egiptul. Vă puteți imagina așa ceva?

Ei îl întrebau: „Unde mergi, Moise?”

„Mă duc să biruiesc Egiptul!” răspundea el.

„De unde știi că tu ești acela?”

„Așa a spus Domnul.”

Să biruiască o oștire! Și nu doar o oștire, ci o națiune întreagă. Și știți care este paradoxul? Că a făcut-o. Cum a fost posibil să se folosească de un toiag strâmb, ca să aducă urgiile lui Dumnezeu asupra Egiptului și să izbăvească Israelul din robie, fără armată și fără sabie? Era un paradox.

Dacă cum este cu Iosua? Noi spunem că soarele stă pe loc și Pământul se învârte, iar dacă Pământul s-ar opri din mișcarea sa de rotație, s-ar prăbuși, fiindcă gravitația este cea care-l ține pe orbită. Dar ce s-a întâmplat în zilele lui Iosua? Acolo scrie că soarele s-a oprit aproape o zi întreagă: „*Și soarele s-a oprit...*” (Iosua 10.13). Eu nu știu cum s-a întâmplat, dar când acest bărbat a rostit cuvintele: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului...” (v. 12), soarele s-a oprit.

Știința dovedește că acest lucru este adevărat, deși s-a întâmplat cu două mii opt sute de ani în urmă. După timpul lui Dumnezeu sunt două zile, iar acel semn din cer arată că soarele a stat pe loc. Acesta este un paradox, fiindcă nimeni nu poate explica ce s-a întâmplat.

Poate ziceți: „Păi, dacă pământul se învâрте înseamnă că el s-a oprit!” Dar știința afirmă că dacă s-ar fi oprit, pământul ar fi căzut pentru că gravitația este cea care-l ține la locul lui. Înseamnă că el s-a învârtit în continuare prin mâna lui Dumnezeu. Un paradox! Voi ziceți: „Păi, aceasta a fost cu mult timp în urmă!” Este adevărat, dar Dumnezeu este Același și astăzi, iar Isus a spus în Marcu 11.23-24: *„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.*

De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”

Aceasta este sfidarea legilor naturii, dar tu ai un motiv corect să faci aceasta. Cercetați Cuvântul și dacă acel lucru trebuie făcut și ești chemat de Dumnezeu să-l faci, se va întâmpla. Repet: dacă motivul și scopul tău este corect înaintea lui Dumnezeu. El a promis că va face aceste lucruri în acest timp. Astfel, dă vedeniile, apoi se petrec anumite lucruri...

Isus a spus: *„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aiudoma...”* (Luca 17.28), acest lucru fiind făgăduit pentru zilele din urmă în care trăim noi. Acest lucru nu este o problemă, pentru că dacă așa a spus Dumnezeu, asta-i tot.

Faptul că Samson a omorât un leu cu mâinile goale este un paradox. El fusese închinat Domnului și era un nazireu pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu era un bărbat solid și cu umerii cât ușa aceea, pentru că orice bărbat cu umerii cât ușa poate omorî un leu. Așa l-au înfățișat tot timpul teologii și pictorii, dar Samson a fost un bărbat obișnuit, mărunțel chiar, incapabil să facă așa ceva prin propria sa putere. Dar când a venit Duhul Domnului peste el, a putut face toate acele minuni.

Poate ești singur sau mai ai pe cineva lângă tine, dar când vine Duhul Domnului să confirme un Cuvânt pe care L-a făgăduit, și îți spune să faci ceva, se va întâmpla; acesta fiind din nou un paradox. Cu siguranță.

A fost un paradox faptul că acel bărbat a omorât o mie de filistenii cu o falcă de măgar pe care a găsit-o pe câmp. Să nu uitați că un coif de aramă filistean avea grosimea de nouă inci (22,86 centimetri), iar Samson avea ca armă doar o falcă de măgar.

Ați ținut vreodată o falcă de măgar în mână? O poți zdrobi cu piciorul în mii de bucăți, iar dacă o lovești cu o piatră, se face aproape pulbere.

Totuși, el a spart coifurile a o mie de filistenii, cu acea falcă de măgar. Cum a fost posibil așa ceva? Cum de nu i-a cedat brațul? Cum de nu a fost rănit de nici o sabie și de nici o suliță a acelor soldați instruiți? Este un paradox. Dumnezeu a dat o făgăduință, iar unde este El are loc paradoxul. Da, domnilor.

Este un lucru ciudat că împăratul Ahab a făcut alianța cu împăratul Iosafat. Cum este posibil ca un credincios să se unească cu un așa zis credincios?

Uneori, credincioșii ajung în conjuncturi în care se amestecă cu oameni care nu cred Cuvântul, dar totuși sunt legați de ei și nu mai pot să scape pentru că se tem să accepte realitatea.

Eu admir curajul fraților voștri și pot spune că nu este nevoie să interpretezi aceasta. Deși neagă Mesajul și vă spun să nu aveți nimic cu aceasta, totuși voi ați trecut peste cuvântul lor și mi-ați sponsorizat campania. Eu admir sincer oamenii care nu se tem de „cezarii” aceștia religioși.

Credincioși prinși la un loc cu așa zișii credincioși. Aceasta s-a întâmplat cu Iosafat când s-a aliat cu Ahab, acel credincios căldicel de graniță, care era mai interesat de reuniunile sociale, decât de Dumnezeu; cu soția lui coafată și toate acele lucruri.

Priviți Israelul! Ei au venit și au cucerit țara, apoi au avut bărbați mari ca David și Solomon, pentru ca în final să se ridice căldicelul Ahab. Dar în zilele lui Ahab s-a întâmplat ceva: a venit în scenă prorocul, pentru că Dumnezeu își manifestă întotdeauna Cuvântul.

Cu națiunea noastră s-a întâmplat la fel: am venit aici, am ocupat țara, i-am izgonit pe indieni și am avut bărbați mari ca Washington și Lincoln. Dar acum încotro ne îndreptăm?

Însă Dumnezeu mai ridică proroci. Maleahi a spus că îl vom avea și așa va fi. Nu vă faceți griji, fiindcă Cuvântul Lui se va împlini negreșit! El este în stare ca din aceste pietre să ridice copii ai lui Avraam.

În zilele acelea, în țară era prorocul Mica. Și pentru că Iosafat dorea o încredințare cu privire la această alianță, Ahab, care dorea ca organizația lui să strălucească, i-a chemat acolo pe cei patru sute de proroci ai săi, toți oameni educați, bine îmbrăcați, bărbați cu clasă, proroci evrei, nu păgâni.

Eu cred că toate lucrurile lucrează împreună și că Simfonia se conduce după ritm, înțelegeți?

Deci, cei doi împărați au făcut o înțelegere să meargă să-i biruiască pe sirieni, fiindcă li se părea un lucru bun. Fiind un bărbat evlavios, Iosafat a zis: „*Întreabă acum, te rog, Cuvântul Domnului.*” „Scuză-mă, ar fi trebuit să mă gândesc și eu la aceasta,” a răspuns Ahab, după care a adăugat: „Am aici tot seminarul cei mai educați bărbați. Pot spune „Amin” mai frumos decât oricine.”

„Ei bine, cheamă-i aici să proorocească.” Și au venit toți prorocii, frumos îmbrăcați și educați, tobă de carte. Ei știau greaca, ebraica și altele. „Suie-te,” au spus ei, „fiindcă țara este a lui Israel.” Și așa era. „Dumnezeu ne-a dat-o și Iosua ne-a împărțit-o. Dar iată că copiii noștri flămânzesc, în timp ce la copiii filistenilor le

plesnesc burțile de bucatele țării noastre.”

Ei erau pe Cuvântul absolut, dacă privim așa lucrurile. Dar păcătuiseră și din cauza aceasta pierduseră țara. În clipa aceea, ei nu erau moștenitori, însă dacă vreți să priviți în urmă, la momentul când le fusese împărțită țara, prorocii aveau dreptate. „Suie-te,” au spus ei, „căci Domnul este cu tine!”

După cum am spus și aseară, pentru Iosafat acest lucru nu a sunat bine. El era un bărbat neprihănit, așa că a zis: „*Nu mai este aici niciun proroc al Domnului prin care să-L putem întreba?*” (v. 6).

„Ce alt proroc mai vrei, când am aici un seminar întreg? Sunt cei mai buni proroci din țară și vorbesc exact. Uită-te ce aproape sunt de Cuvânt! Țara este a noastră, deci avem tot dreptul să mergem s-o luăm.”

Dar și diavolul i-a spus lui Isus același lucru când l-a zis: „Este scris!” Aceasta au omis să vadă ei și i-a determinat să nu-L creadă, deși de asemenea era scris: „*Fecioara va rămâne însărcinată...*” Dar ei n-au putut vedea.

Deci prorocii au spus: „Suie-te, căci Domnul este cu tine. El îți va da biruință pentru că țara este a noastră!” Dar lui Iosafat nu i-a sunat prea bine și a zis: „*Nu mai este aici niciun proroc al Domnului prin care să-L putem întreba?*” Atunci Ahab a spus: „Ba da, mai este unul, dar îl urăsc! Asociația nu-l primește în mijlocul ei și nu vrem să avem nici o legătură cu el. Este Mica, fiul lui Imla.”

„*Să nu vorbească așa împăratul!*” a răspuns Iosafat și a adăugat: „Trimiteți după el!”

Și au trimis după Mica un sol, iar când a ajuns la el, i-a zis: „Mica, dacă vrei să fii primit din nou în părtășie, să spui ceea ce spun toți ceilalți proroci. Aceasta este

șansa ta. Dacă vei fi de acord cu organizația, te vor primi înapoi și vei putea ține campanii peste tot în țară.”

„Viu este Domnul că voi spune numai ce va spune Dumnezeuul meu!” a răspuns Mica, și a continuat: „Lăsați-mă o noapte, să văd ce îmi va spune Domnul.” În noaptea aceea, Domnul i-a arătat o vedenie. Mica a comparat-o cu Cuvântul și a văzut că era corectă, așa că i-a zis lui Ahab: „Suiți-vă!” apoi a adăugat: „Dar văd tot Israelul risipit pe munți ca niște oi care n-au păstor.”

Atunci s-a apropiat de el, Zedechia, conducătorul Consiliului Ecumenic, și l-a lovit peste obraz zicând: „Pe ce drum a ieșit Duhul Domnului din mine ca să-ți vorbească?”

„Vei vedea în ziua când vei umbla din odaie în odaie ca să te ascunzi,” i-a răspuns Mica. Vedeți? Mica a spus: „Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie, și toată oastea cerurilor stând la dreapta și la stânga Lui.” (2 Cronici 18.1-27).

Vedeți prorocul Domnului? Cuvântul vine întotdeauna la proroc. Indiferent cât pare de ne-popular, Domnul este întotdeauna de partea lui. Și ei știu aceasta, pentru că tot ceea ce a vorbit Cuvântul prin el, se împlinește întocmai. Dar prorocul nu vorbește numai Cuvântul, ci spune și ce se va întâmpla și este și un tălmăcitor al Cuvântului divin scris. Vedeți? Cuvântul vine la proroc, iar el aduce descoperirea completă a lui Isus Hristos, Biblia.

Întotdeauna când a venit în scenă un proroc și a spus mai dinainte lucruri care apoi s-au împlinit întocmai, Dumnezeu a spus: „Eu sunt cu el!” Și când a descoperit Cuvântul, ceea ce spusese prorocul care venise înaintea lui, și totul s-a împlinit întocmai, toți au știut că era adevărat. Înțelegeți? Dumnezeu procedează întotdeauna la fel. El nu își schimbă niciodată felul de lucrare.

Amintiți-vă de marile grupări care au încercat să schimbe aceasta, pentru că în

exemplul nostru este vorba de unul dintre ele. Ei aveau dreptate, dar Ilie spusese ceva despre Ahab. Vedeți? Israel a acceptat să fie condus de omul nepotrivit, iar el le-a făcut organizații care i-au întors de la Cuvântul adevărat.

Și ce a spus Mica? „Ascultați, dar, cuvântul Domnului! Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie, și toată oastea cerurilor stând la dreapta și la stânga Lui.

Și Domnul a zis: „Cine va amăgi pe Ahab, împăratul lui Israel, ca să se suie la Ramot în Galaad și să piară acolo?” Au răspuns unul într-un fel, altul, într-altul.

Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea Domnului, și a zis: „Eu îl voi amăgi.” Domnul i-a zis: „Cum?”

Voi ieși”, a răspuns el, „și voi fi un duh de minciună în gura tuturor prorocilor lui.” Domnul a zis: „Îl vei amăgi și vei izbuti; ieși și fă așa.” (v.18-21).

Vedeți? Aceia erau proroci evrei și se uitau chiar la Cuvânt, dar nu au văzut ce spusese Ilie pentru că s-au gândit că și el fusese doar un fanatic. Dar când Mica, aflat sub ungera Duhului, a văzut exact ce văzuse prorocul adevărat al lui Dumnezeu, ei au primit o șansă dar au trecut pe lângă ea pentru că se gândeau că au dreptate.

Același lucru s-a întâmplat când a venit Isus Hristos. Ei aveau dreptate într-o privință, dar umblau sub umbrela lor, sub lumina unui alt timp, nu sub Lumina acelui ceas. S-ar putea repeta istoria din nou? Biblia spune că da.

Este ciudat faptul că Dumnezeu a ales și a trimis cu Cuvântul Său un bărbat needucat, care nu aparținea de organizația lor și nu un bărbat cult, educat și deștept. Este un paradox că l-a ales pe Mica. Sigur că da. Dar totul s-a întâmplat

Întocmai cum spusese Mica, pentru că el avea Cuvântul Domnului. Întotdeauna a fost așa.

Ioan Botezătorul a fost la fel ca Mica. Voi știți că noi nu avem foarte multe mărturii cu privire la locul de unde au venit prorocii sau oamenii duhovnicești.

Oamenii aleg oameni, așa cum l-au ales apostolii pe Matia în locul lui Iuda Iscarioteanul. Biblia nu spune nimic despre acest bărbat, dar Dumnezeu l-a ales pe Pavel. Vedeți, una a fost alegerea lui Dumnezeu și alta a fost alegerea bisericii.

De obicei, bărbații umpluți cu Duhul Sfânt fug de acest lucru, nu îl vor, dar Dumnezeu îi ia și le spune: „Îți voi arăta și te voi ajuta să poți!” Pavel a încercat să fugă și la fel Moise și toți ceilalți.

Noi nu avem multe mărturii despre Ioan Botezătorul, dar știm că tatăl său era preot și că în zilele acelea era obiceiul ca fiul să urmeze îndeletnicirea tatălui său. Ioan a avut o naștere deosebită. Astfel, Îngerul a venit la Zaharia și i-a spus că soția sa, care era înaintată în vârstă, va rămâne însărcinată și va naște un fiu. Dar deși era însărcinată de șase luni, copilul nu se mișcase deloc.

Și Maria a fost vizitată de îngerul Gavril, iar după aceea, s-a dus în Iudeea s-o salute pe Elisabeta, pentru că îngerul i-a spus că și ea era însărcinată. Când s-au întâlnit, Elisabeta a îmbrățișat-o (două credincioase adevărate), iar Maria i-a zis: „Să știi că Îngerul Domnului mi-a spus că și eu voi fi mamă.”

Elisabeta era îngrijorată pentru că deși avea șase luni, copilul nu se mișcase încă în pântecul ei, ceea ce nu era în ordine. Astăzi noi o numim „sarcină moartă.” Voi știți că Ioan era mai mare decât Isus cu șase luni și erau veri de-al doilea, pentru că Maria și Elisabeta erau verișoare primare. Și Maria i-a zis bucuroasă Elisabetei: „Să știi că și eu voi avea un copil.”

„Te-ai căsătorit până la urmă cu Iosif?” „Nu, nu suntem căsătoriți.” „Și vei avea un copil?”

„Da, Duhul Sfânt m-a umbrat.” Paradox! Ați văzut? „Îngerul mi-a zis: *„Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”* El mi-a mai zis: *„...vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus.”* (Luca 1.35,31). De îndată ce Maria a rostit Numele „Isus”, micuțul Ioan a săltat în pântecul mamei sale. Biblia spune că el s-a umplut de Duhul Sfânt încă din pântecul mamei sale. Vedeți? Când acest Nume a fost rostit pentru prima dată de niște buze omenești, a adus la viață un copil care era mort în pântecul mamei sale. Oare ce ar trebui să se întâmple într-o biserică născută din nou?

Și Elisabeta i-a zis Mariei: *„Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu?”*

Fiindcă iată, cum mi-a ajuns la urechi glasul urării tale, mi-a săltat pruncul în pântecul de bucurie.” (v.43-44). Aceasta era o minune, un paradox!

Ioan, care era mort de șase luni în pântecul mamei lui, a venit la viață în clipa când a fost pronunțat Numele lui Isus Hristos, dovedind astfel, că omul mort poate veni la viață prin acest Nume. Iată un alt paradox! Da.

Ioan era o minune. Pentru că tatăl său era levit, el ar fi trebuit să urmeze tradiția familiei și să calce pe urmele tatălui său, dar Dumnezeu avea o altă lucrare cu el: trebuia să-L prezinte pe Mesia.

Vedeți? El nu putea urma tradițiile lor. Dacă ar fi făcut aceasta, toți ar fi spus: „Nu credeți că fratele Ioan este omul potrivit să-L anunțe pe Mesia? Noi știm că el este cel mai potrivit s-o facă!” dar ar fi fost un alt Matia.

Dar ce a făcut Ioan? S-a dus în pustie, așa că nu avea educație. Ioan era asemenea multora dintre noi și nu folosea o gramatică prea bună ca să explice inspirația. Și ce a făcut atunci? S-a folosit de exemple simple din natură. Astfel, le-a zis: „*Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?*” Desigur, un om educat s-ar fi exprimat altfel, dar Ioan i-a văzut ca pe niște șerpi.

„*Faceți, dar, roade vrednice de pocăința voastră și nu vă apucați să ziceți în voi înșivă: „Avem pe Avraam ca tată!” Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.*” (Luca 3.7-8).

Vedeți? El nu a folosit cuvinte teologice pentru că nu știa nimic despre vreun seminar, ci avea școala din pustie, făcută la picioarele lui Dumnezeu.

Este un paradox că Dumnezeu ia un astfel de om, în loc să aleagă unul din preoții educați în școală. După părerea mea este un mare paradox.

Nașterea din fecioară a fost un paradox. O fecioară să rămână însărcinată? Dumnezeu făcut trup. Dumnezeu Și-a schimbat poziția: El care este Duh, a devenit Om ca noi. Înțelegeți? Și-a schimbat cortul, locul de locuit.

Isus a venit din Galileea la Ioan, să fie botezat, iar când a privit în sus, Ioan a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel peste El, iar un Glas a zis: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.*” (Matei 3.16-17).

Dumnezeu și Omul au devenit una pentru răscumpărare. Cum a fost posibil ca Dumnezeu, care acoperă tot spațiul și timpul, să poată veni jos și să se „împacheteze” într-un Om ca să poată gusta moartea pentru întreaga omenire? Creatorul murind ca să-și salveze creația.

Cerurile și pământul s-au îmbrățișat, omul și Dumnezeu au devenit una, pentru ca

El să poată locui în om și să aibă părtășie cu omul. Nu este nimic altceva decât Dumnezeu coborând și încercând să ajungă la omul creat de El.

La început era doar Tatăl. El era singur și locuia singur. Chiar și mai târziu, când a coborât pe munte, dacă un animal s-ar fi atins de acel munte, ar fi murit. Dar El S-a făcut trup și astfel L-am putut atinge. A făcut aceasta ca să-și poată vărsa sângele sfânt pentru om, fiindcă noi suntem născuți prin dorință firească, pe când El a fost născut de fecioară. El n-a avut nici sânge evreiesc și nici sângele neamurilor, ci avea sângele creat de Dumnezeu, pentru că nici sângele evreiesc și nici sângele neamurilor nu ne putea salva. Înțelegeți? Biblia spune că noi am fost salvați prin sângele lui Dumnezeu. Era sângele lui Dumnezeu.

Unii oameni spun că ovulul era al Mariei, iar celula de sânge era a lui Dumnezeu, dar nu este adevărat! Priviți aici! El le-a creat pe amândouă: și ovulul și sângele. Maria era doar incubatorul, un pântec împrumutat, așa cum mai târziu a împrumutat un mormânt pentru îngropăciune. El nu a luat niciodată partea nimănui, ci a făcut doar ce l-a plăcut Tatălui.

Prin moartea SA, El a făcut posibil ca Tatăl să locuiască acum în noi. El a sfințit o Biserică. Dumnezeu a coborât din Stâlpul de Foc ca să Se facă Om și apoi Duh Sfânt în noi. Nu puteți vedea că tot timpul este același Dumnezeu?

-Dumnezeu deasupra noastră;

-Dumnezeu cu noi;

-Dumnezeu în noi.

Înțelegeți? Cuvântul lui Dumnezeu și manifestarea Cuvântului sunt gândurile lui Dumnezeu exprimate.

Ca Tată, Dumnezeu S-a gândit și S-a exprimat, iar ca Fiu era Cuvântul manifestat: „Îl vor numi: „Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 9.6). Peste tot este descoperit același Dumnezeu: Dumnezeu deasupra noastră; Dumnezeu cu noi; Dumnezeu în noi. Acesta este cu adevărat un paradox: ca Dumnezeu însuși să locuiască în om. Desigur.

El trebuia să facă aceasta ca să poată muri și astfel să împlinească propria Sa Lege a neprihăririi. El îi spusese omului: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri,” și pentru că se întâmplase aceasta, Dumnezeu a trebuit să împlinească ceea ce nu putea împlini nimeni altcineva afară de El însuși.

Astăzi aș vrea să vă vorbesc despre divinitatea lui Isus Hristos, pe care un bărbat cu care am discutat, L-a numit doar „un proroc.” Dacă printre noi este cineva de la „Știința creștină,” nădăjduiesc că nu se va simți rănit, pentru că nu vreau aceasta, dar problema este că noi ne bazăm prea mult pe dovezi. Astfel, penticostalii consideră că vorbirea în limbi este dovada botezului cu Duhul Sfânt și cât de mult s-au înșelat în privința aceasta! Da, domnilor! Alții sunt de părere că dovada ar fi roadele Duhului Sfânt, dar și ei se înșală. Să nu mă înțelegeți greșit! Eu cred în vorbirea în limbi prin Duhul Sfânt, cred că Duhul Sfânt vorbește în limbi, dar nu cred că aceasta este dovada că cineva posedă botezul cu Duhul Sfânt.

Voi spuneți că dacă cineva vorbește în limbi are Duhul Sfânt, dar această părere este greșită.

Luther a spus: „Cine crede în El, Îl are,” dar dacă rămâi doar la atât, este greșit. Wesley spunea: „cei care s-au sfințit și au strigat, Îl au!” dar și această părere este greșită. Știința creștină spune că roadele Duhului Sfânt sunt dovada, dar și aceasta este greșit.

Eu am văzut vrăjitoare și vraci care beau sânge dintr-un craniu de om, apoi vorbeau în limbi, le tălmăceau și puneau pe masă un creion care scria singur în acea limbă necunoscută. Să nu încercați să veniți la mine cu asemenea lucruri,

pentru că mama mea era jumătate indiană și știu că ei aveau de-a face cu așa ceva.

Dumnezeu vorbește în limbi, dar aceasta nu este dovada infailibilă a botezului cu Duhul Sfânt. Cu siguranță că nu este.

Dumnezeu să mă ierte pentru că fac aceasta, dar am să-L trimit puțin pe Isus în judecată, ca să vă ajut să înțelegeți. Mai am timp? (Cineva spune: „Cât vrei.”). Păi am depășit deja cu zece minute timpul acordat, dar am să mă grăbesc.

Tată ceresc, iartă-mă pentru că fac aceasta, dar vreau să îi ajut pe oameni să înțeleagă. Să zicem că voi sunteți un grup de evrei și că Isus a crescut aici în Bakersfield, iar eu am să vă spun ce am împotriva Lui. Vă invit pe toți la discuție, pentru că vrem să vorbim despre roadele Duhului Sfânt. Care sunt roadele Duhului? Dragostea, bucuria, pacea, blândețea, bunătatea, este adevărat? (Amin). Și mulți din voi se bazează pe ele. Totuși, uneori diavolul poate imita aceste lucruri literă cu literă; el poate imita vorbirea în limbi și fiecare dar.

În exemplul pe care vi-l dau, eu voi fi preotul care este împotriva lui Isus. L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte pentru aceasta, fiindcă vreau să vă aduc în față un anumit lucru. Înțelegeți?

Să începem: „Domnilor, sunt aici din partea bisericii noastre și vă vorbesc tuturor. În fața noastră este un tânăr pe nume Isus din Nazaret, care are o învățătură ciudată. Noi îi cunoaștem cu toții pe preoții noștri și vrem să-L judecăm pe acest tânăr după roadele Duhului. Este prezent și preotul nostru și știm că stră-stră-străbunicul său a fost tot preot. El a renunțat la toate lucrurile de care v-ați bucurat voi când erați tineri, ca să fie preot al lui Dumnezeu. Și ce a făcut? A studiat și a făcut tot ce a putut ca să fie un om drept.

Cine a stat lângă tine, când mama și tatăl tău se certau și erau pe punctul să

divorțeze? Cine i-a împăcat? Preotul tău credincios de aici. Preotul tău credincios a studiat Legea lui IeHoVaH și o știe pe dinafară de la cap la coadă. A făcut seminarul, a obținut diploma de doctor în divinitate și are D.D, L.L și Ph.D, ceea ce înseamnă că știe ce vorbește! În timp ce voi vă vedeți de viețile voastre, el a învățat, iar acum este conducătorul vostru.”

Păi, dacă vorbim din punct de vedere psihologic, totul pare în ordine.

„Dar acest Isus din Nazaret de unde a venit? În toată viața Lui nu a fost nici măcar o zi la școală. De unde vine? Nu știe nimeni! Dar priviți-l pe bătrânul vostru preot! Unde s-a dus tatăl tău când a rămas fără bani? La bunul preot care are roadele Duhului și l-a împrumutat până va aduna recolta.

Cine a stat lângă mama ta când era în durerile nașterii? Toți credeau că va muri. Cine și-a pus mâinile peste ea în timp ce te naștea pe tine? Bunul tău preot. Cine te-a călăuzit spre IaHVeH și te-a tăiat împrejur? Bunul tău preot.

Dar priviți ce a făcut acest Isus din Nazaret zilele trecute! Este aceasta roada Duhului? Mulți dintre voi sunteți negustori și aveți afaceri aici. Voi știți că IaHVeH cere un miel ca jertfă pentru păcate, dar pentru că nu creșteți miei, acești preoți cumsecade i-au rugat pe negustori să vină cu miei de vânzare, ca să nu vi se piardă sufletul. Și pentru că au adus miei, aveau nevoie de cuști în care să-i țină, așa că le-ați făcut voi. În felul acesta, v-au sporit veniturile și economia noastră a mers bine.

Vedeți? Când ați fost apăsați de păcate și ați vrut să fiți eliberați, bunul preot a pregătit un loc de unde să puteți cumpăra un miel, pentru că Dumnezeu nu vrea banii voștri, ci v-a cerut un miel.

Dar ce a făcut acest Isus? A venit și a dărâmat totul, spunând că ați făcut din locul acela o peșteră de tâlhari. Aceasta nu prea arată a roada a Duhului, dar uitați-vă la

faptele bunului vostru preot.

Cine spune ultimele cuvinte pentru voi? Bunul vostru preot. Cine îți va încredința sufletul lui Dumnezeu? Bunul preot. Vedeți, acestea sunt roadele Duhului, dar acel flăcău n-are nimic din toate acestea.”

Aș putea face o predică din aceasta, dar n-am s-o fac.

Atunci ce este roada Duhului Sfânt? Manifestarea Cuvântului făgăduit. Dacă acei oameni s-ar fi oprit puțin și ar fi privit atent la făgăduința pentru acel ceas, ar fi văzut că El era Lumina orei, deși poate nu avea toate acele roade în felul cum se gândeau ei.

Nu contează câtă educație ai, cât ești de bun, cât de mult vorbești în limbi sau câte calități ai, fiindcă dacă nu accepți Cuvântul orei, când Se manifestă înaintea ta, ești sub aceeași judecată ca și ei.

Poate vi se pare prea dur, însă acesta este adevărul. Ați înțeles ce am vrut să spun? Ați înțeles cine avea roada Duhului? Isus! Și El a spus: „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.*” (Ioan 5.39). El n-a ieșit afară să le spună Cine era. Dar ce a făcut? I-a adunat pe toți și le-a zis: „*...dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.*” (Ioan 6.53). Ce au spus ei când au auzit aceasta?

„*Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferi? Tipul acesta este nebun! Ce spune știința și medicii... Oare vrea să facă din noi canibali?*” Dar El nu le-a dat nici o explicație, pentru că sosise vremea ca mulți să-L părăsească.

Lângă El erau și niște predicatori, niște credincioși de graniță, așa că le-a zis: „*Ce ați zice dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?...*” (v.61-62).

„De unde ai venit? Păi, noi știm locul nașterii Tale, cetatea în care Te-ai născut! Am pescuit împreună cu Tine, am umblat alături de Tine și acum vii să ne spui că Te sui unde erai mai înainte? Este clar că ești nebun!” Dar credința adevărată nu se clinește. Nici ucenicii Lui n-au putut explica ceea ce le spunea, dar știau că era adevărat.

Desigur, Dumnezeu avusese aceste gânduri înainte de întemeierea lumii, când a plănuit întreaga răscumpărare. El a hotărât totul: și atributele gândurilor Sale.

Uitați-vă la Iuda care era acolo și își zicea: „Umblu în lumină!” Matei 10 dovedește că el avea putere să vindece bolnavii, pentru că a fost împreună cu ucenicii când Domnul i-a trimis afară, iar când s-au întors erau plini de bucurie pentru că și dracii le erau supuși. Vedeți? Iuda era cu ei. Dar când a venit timpul să creadă tot Cuvântul lui Dumnezeu, L-a respins.

La fel fac și oamenii de astăzi. Vedeți? Isus a spus că „*omul va trăi cu **fiecare Cuvânt...***” nu doar cu unul sau două. Cu fiecare Cuvânt.

Poate zici: „Păi, frate Branham, eu cred aproape tot!”

Ei bine, în cazul acesta, tu ai același interpret pe care l-a avut și Eva. El a luat fiecare părticică din Cuvânt și l-a interpretat corect, în afară de câteva cuvinte. Fraților, dacă Biblia spune ceva, nu mai este loc pentru nici o interpretare personală. Tu trebuie să rămâi doar la ceea ce spune ea. Din cauza aceasta a îngăduit Dumnezeu toate aceste dureri, tristețe, copii morți, lacrimi, războaie și alte lucruri de felul acesta: pentru că a fost pus sub semnul întrebării un singur Cuvânt spus de El. Credeți că voi veți scăpa mai ușor? Gândiți-vă bine la aceasta!

El nu Se schimbă, ci rămâne la prima hotărâre pe care a luat-o. Acesta este motivul pentru care lucrează cu fiecare individual și nu cu un grup. Cu unul singur!

Moartea lui Isus a fost o minune, un paradox. Dar învierea Lui? Un paradox. Toată lumea știe că învierea Lui a fost un paradox, fiindcă Dumnezeu L-a ridicat din morți.

Nașterea din nou este un paradox, fiindcă poate schimba complet ființa unui om. Aș putea ține o predică despre felul cum El face dintr-un necredincios renegat, care nu are nimic a face cu Dumnezeu, un sfânt, și dintr-o prostituată, o doamnă, o soră. Este un paradox. Nu există nici un medicament sau ceva să poată transforma astfel un om, ci este nevoie de mâna Dumnezeului celui Atotputernic. Numai El poate face aceasta, de aceea, nașterea din nou a unui om este un paradox.

A fost un paradox, când Dumnezeu a ales o sută douăzeci de oameni fără școală să ducă vestea bună a Evangheliei de la Cincizecime în toată lumea, în loc să trimită marele Consiliu al sinedriului, care a așteptat și a tot așteptat ca acest lucru să se întâmple.

Totuși, Dumnezeu S-a descoperit acelor pescari care nu știau nici să-și scrie numele. O astfel de alegere este un paradox. Același lucru se întâmplă și astăzi, pentru că „...Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.” (Luca 3.8).

Vedeniile prorocilor au fost întotdeauna un paradox. Cum a fost posibil ca acei oameni să spună prin inspirație lucruri care n-au dat greș niciodată? Paradoxul este ceva peste înțelegerea omenească, este ceva ce nu poate fi cuprins.

Sunt două stări: conștientul și subconștientul. Dumnezeu folosește subconștientul pe care îl ia și îi arată lucruri din trecut, prezent sau viitor și niciodată nu dă greș. Este cu adevărat un paradox; este incredibil dar adevărat.

Ceea ce L-am văzut făcând aseară a fost un paradox, un lucru incredibil pentru oameni, care nu poate fi explicat.

Micuța mea familie a fost zilele trecute la o biserică baptistă din Tucson. Pastorul, despre care nu am știut că iese cu fiica mea, este un tânăr cumsecade cu care nu am nimic, dar el s-a ridicat și a spus: „Am auzit că mama și tata lui Branham umblau cu ciroul. Erau magicieni, iar el a învățat de la ei trucurile pe care le face acum.” Oare se referea la vindecarea bolnavilor? Despre ea spunea că este un truc? Mă îndoiesc că mama și tata au văzut vreodată un circ. Ei n-au văzut nici măcar un automobil până când am avut eu unul. Nu știau nimic despre aceste lucruri. Dar vedeți, diavolul are întotdeauna ceva de spus. Ei au spus și despre Isus că face acele lucrări cu Beelzebul. Trebuiau să spună ceva adunării lor, fiindcă nu au cercetat Scripturile ca să vadă că acele lucrări erau vestite în Cuvânt. Vedeți? Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.

El este viu și astăzi, după două mii de ani, ceea ce este un alt paradox. Sigur că este. Acum trebuie să închei pentru că este târziu. Credeți în paradox? (Adunarea spune: Amin!).

Sigur că da.

Să vă mai spun ceva. Odată, un vechi prieten de-al meu, care era farmacist, mi-a zis: „Frate Branham, aș vrea să-ți spun ceva. Eu îți cunosc slujba, dar vreau să-ți povestesc ceva ce n-am mai spus la nimeni.” „Spune,” i-am răspuns eu.

„În timpul crizei eram chiar în farmacia aceasta, iar băiatul meu lucra cu mine. Acum are farmacia lui într-un alt oraș.” Cred că vă amintiți că în vremea aceea, ca să obții un medicament trebuia să ai mai întâi aprobare de la district. Și bărbatul acela mi-a povestit că a văzut un cuplu care încerca să intre pe ușă clătinându-se. Era un bărbat tânăr cu soția sa. Ea era însărcinată și se simțea atât de rău încât abia se ținea pe picioare.

„Tânărul soț a venit la fiul meu,” a continuat farmacistul, „și i-a zis: „Doctorul m-a trimis să obțin o aprobare de la agentul districtual de aici, ca să iau ceva medicamente pentru soția mea. Ar putea sta aici, pentru că durează două sau trei

ore până voi ajunge la rând ca să obțin aprobarea. Oare n-ați putea să-mi dați medicamentele acum?”

„Domnule,” a spus fiul meu, „aș vrea să fac aceasta, dar nu pot fiindcă avem niște reguli care trebuie respectate. Trebuie să-mi aduceți aprobarea.”

Spunea că undeva în spate era un om în vârstă care citea ziarul. Când a auzit discuția, el a intervenit și a zis: „Un moment, băiete! Uită-te la biata femeie că abia se mai ține pe picioare! Du-te, completează acel ordin de plată și adu-l la mine!”

Băiatul a luat rețeta dată de medic, s-a dus și a completat-o, apoi a zis: „Am completat-o, dar dacă femeia nu are cu ce să plătească, va fi în ordine?”

„După ce a completat rețeta, am luat-o și m-am dus cu ea la bărbatul acela, dar când i-am întins hârtia și am privit în sus, nu știu dacă mă crezi sau nu, frate Branham, însă am pus-o în mâna Domnului Isus. L-am văzut clar cum stătea și mă privea, cu sângele șiroindu-i pe față din rănilor de la cap. Am închis ochii clătinându-mă, iar în clipa aceea l-am auzit pe soțul femeii zicând: „Ai pățit ceva, domnule?” Am privit spre femeie și am văzut că rețeta era în mâna ei, crezi aceasta?”

„Sigur că cred, pentru că Domnul Isus a spus că *„ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”* (Matei 25.40).

Acesta era cu adevărat un paradox.

Îmi vine în minte și sfântul Martin. El era ofițer, pentru că în vremea aceea, în Franța se obișnuia ca fiul să urmeze îndeletnicirea tatălui său. Mama lui era credincioasă, iar Martin era un bărbat smerit și nu urma tradițiile. El lustruia

Întotdeauna cizmele slujitorilor săi, deoarece considera că toți oamenii sunt egali.

Într-o zi rece de iarnă, la porțile cetății Toras stătea un cerșetor sărman, care era aproape înghețat de frig. Poate cunoașteți povestea. Se ruga de toți trecătorii să-i dea o pătură sau haină rea să se învelească, dar nimeni nu-l lua în seamă.

Martin nu era încă creștin, dar s-a oprit și l-a privit pe acel sărac și a văzut că nimeni din mulțime nu-l lua în seamă. El avea doar mantaua de soldat, pe care și-a dat-o jos, a scos sabia, a tăiat-o în două și cu jumătate din ea l-a învelit pe bietul cerșetor, după care a plecat mai departe. Când îl vedeau doar cu o jumătate de manta, oamenii pe lângă care trecea râdeau de el și ziceau: „Ce soldat caraghios!” dar în noaptea aceea s-a trezit, iar când a privit în jur, l-a văzut pe Domnul Isus stând lângă patul său înfășurat în bucata de manta pe care i-o dăduse cerșetorului. Atunci a înțeles că *„ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”*

Chemarea lui a fost un paradox. Martin a fost mesagerul epocii sale și a stat pe Scriptură, împotriva răutății catolicismului din acele zile. Dumnezeu l-a ales și i-a îngăduit să-L vadă pe Hristos printr-un paradox.

Fraților, am putea vedea paradox după paradox. În fața noastră stă marele paradox, când va suna trâmbița lui Dumnezeu și nu va mai fi timp. Atunci va veni învierea, iar noi vom fi luați în văzduh ca să mergem cu El. Până atunci, haideți să fim slujitori credincioși față de Cuvântul lui Dumnezeu, care este Hristos. Să ne rugăm.

Tată ceresc, în dimineața aceasta îți mulțumim pentru sângele care ne-a făcut frați. Îți mulțumim pentru Fiul lui Dumnezeu care Și-a dat viața ca să putem fi una cu El în marea Împărăție a cerurilor care vine, fiindcă suntem în așteptarea Mileniului, când Mireasa va fi împreună cu Domnul nostru binecuvântat.

El este Pomul vieții din grădina Eden, Pâinea vieții. Dar și soția Sa este un Pom, Pomul Mireasă din zilele din urmă, iar mlădițele ei rodesc roadele care vor fi culese în curând. Dăruiește-ne, Viața veșnică, Te rugăm, fiindcă avem acest lucru comun: credem Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu, care acum este manifestat. Acesta este ceasul din urmă și acesta este ultimul semn, ceea ce dovedește că Fiul făgăduit este aproape.

Noi vedem semnele care se arată pe pământ: cutremure, popoare care se ridică unele împotriva altora, etc. Vedem semne înfricoșătoare în cer: farfurii zburătoare și alte lucruri care nu pot fi explicate, așa că inimile oamenilor cedează de frică, fiindcă toate acestea prevestesc judecățile care se apropie; și la fel bombele atomice și rachetele care sunt pregătite și pot aduce distrugerea într-un ceas. Vedem poluarea care cade pe pământ odată cu ploaia și distruge pământul. Dar mai presus de toate, vedem ceea ce ne-a făgăduit Isus și ne amintim cuvintele spuse în Fapte 1.11: *„...Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”*

Mulți dintre noi, ne-am pus încă din tinerețe inimile în efortul de a te sluji pe Tine. Doamne, nu îngădui ca ochii noștri să fie orbiți acum, ci ajută-ne să vedem fiecare făgăduință și să o întărim cu „Amin.”

Binecuvântează-i pe frații și surorile de aici. Adu-Ți aminte că unele din aceste femei cărunte de aici, i-au slujit cu credincioșie pe soții lor care erau plecați pe câmpul Evangheliei. Răsplătește-i pe toți aceia care au luptat pe mări însângerate pentru câștigarea alergării, fiindcă s-ar putea să nu mai apucăm un alt mic dejun.

Eu nu știu, dar venirea Domnului poate fi astăzi, mâine sau anul viitor. Noi nu știm când anume va fi, dar un lucru este sigur și anume, că ne-a fost făgăduit că ne vom întâlni la marea Cină din cer, iar atunci va veni Împăratul nostru, ne va șterge lacrima din ochi și va spune: „Totul s-a sfârșit! Intrați în bucuria Domnului vostru, care v-a fost pregătită încă de la întemeierea lumii, când ați fost rânduiți să fiți fii ai lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. O, Tată, dăruiește-ne aceasta, Te rugăm!

Fă ca inimile noastre să bată ca una. Noi am fost despărțiți unii de alții, asemenea aceluia cuplu care era pe cale să se despartă, dar am aflat că avem ceva comun: pe Isus Hristos.

Noi nu vrem să ne întâlnim și să ne certăm cu privire la crezuri și alte lucruri, cum fac organizațiile, ci vrem să o facem ca frați, sub sângele Mântuitorului nostru Isus Hristos, pentru că acolo avem Ceva comun.

Pe acest teren comun, am venit să mă întâlnesc cu frații mei care sunt oameni cu o credință aleasă și de preț. Ajută-ne ca în săptămâna care vine, să lucrăm cu toții, cu tot ce este în noi, ca să putem vedea din nou slava lui Dumnezeu în mijlocul bisericii, fiindcă Îți încredințăm totul, inclusiv pe noi, în Numele lui Isus Hristos. Binecuvântează eforturile noastre, Te rugăm. Amin.

.....

Cât de infailibil este Cuvântul, și Cuvântul este Hristos! Cred că suntem toți de acord cu aceasta. (Amin). Când Isus a fost cu părinții Săi la praznic, la plecarea acasă ei au mers timp de trei zile fără să știe că El nu era cu ei, așa că s-au întors la Ierusalim să-L caute. L-au găsit în Templu vorbind cu preoții și cărturarii și toți erau uimiți de înțelepciunea Lui, deși avea doar doisprezece ani și nu avem nici o mărturie că ar fi mers la școală. Fiți atenți ce a spus mama Lui.

Eu nu am nimic cu catolicii, dacă este cumva vreunul printre noi, dar ei o numesc pe Maria „mama lui Dumnezeu.” Cum poate fi mama lui Dumnezeu? Ea a fost doar incubatorul de care S-a folosit Dumnezeu, nicidecum mama Lui.

Priviți ce i-a spus ea lui Isus: „...*lată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare.*” Prin faptul că l-a numit pe Iosif tatăl Lui, ea a negat prima mărturie pe care a avut-o. Dar auziți ce i-a răspuns acest Băiat de doisprezece ani care era de fapt Cuvântul: „*De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuie să fiu în Casa Tatălui*”

Meu?" (Luca 2.48-49). Vedeți cum Cuvântul a corectat imediat greșeala?

Puteți vedea greșeala ei? „...*lată că tatăl Tău și eu Te-am căutat.*” Ea îl făcea pe Iosif tatăl Lui, deși știa bine că Isus fusese conceput prin umbrirea ei de către Duhul Sfânt. El era un băiat de doisprezece ani și avea înțelepciunea unui copil de vârsta aceea, pentru că Tatăl nu locuia încă în plinătate în El, dar cu toate acestea a corectat-o imediat: „*Oare nu știați că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu?*” Dacă Iosif ar fi fost tatăl Lui, ar fi trebuit să fie în casa lui și să facă uși și ferestre la case, dar El era în Templu, corectând organizațiile vremii. Înțelegeți? Și deși era doar un Copil, a corectat imediat greșeala. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Amin.

- Amin -